

Prædiken til 22. søndag efter trinitatis

Matt. 18, 1-14

Hvem er størst i himmeriget? spørger disciplene Jesus. De vil gerne lige have styr på hierarkiet og den indbyrdes magtbalance[r]. Hvor højt op er vi kommet? Er der advancement-muligheder? Vi må da være rimelig højt oppe i systemet, tænkte disciplene, når nu det kun er os, der er i Jesu inderkreds, os der følges med ham dag ud og dag ind. Os der skal leve som nomader under primitive vilkår sammen med Jesus – hvem er størst i himmeriget? Det skal vi lige have styr på. Svaret er rystende! ”I skal blive som de mindste, I skal blive som børn!” svarer Jesus dem. I mine disciple, I mennesker, skal glemme alt om, hvem der er størst – derimod er det de mindste, der er de store.

At blive som et barn er at give afkald på magt og erkende at man ikke skal bruge livet på at dele folk op i kasser og rubrikker og niveauer. For derved kommer man let til at ringeagte Guds skaberværk. Det som kan se småt ud for dig, kan være ganske uvurderligt for Gud.

Hvis du vil være stor, så er du det netop, når du tør være lille og afmægtig, det vil sige, når du tør erkende over for dig selv og andre, at du ikke er størst og magter det hele, men derimod er afhængig af så mange fakto-

rer udenfor dig selv, og at det er faktorer, som du slet ikke kan styre, herske over eller kontrollere.

Du er afhængig af omsorg, kærtegn og opmærksomhed fra andre, ellers går du i stykker. Du er afhængig af både Guds og dine medmenneskers overbærenhed og tilgivelse, for mangel på mod og usikkerhed fører let til svigt og forkerte handlinger og valg i dagligdagen.

At blive som et barn er også at have øje for de små ting i verden og hverdagen, som måske viser sig at være store og forunderlige? Det har børn i den grad øje for - de små ting, og det er som om, at børnene kan lukke de voksnes øjne op, så vi atter får syn for det forunderlige i det nære og i de små ting. Mine børn lærte mig på ny at give mig tid til at forundres over hele skaberværket – en regnorm bliver blød og sød igen, en bænkebidder under en sten er vanvittig spændende og slet ikke ulækker (og den gider i virkeligheden ikke bide i bænke, men vil hellere ligge under en fugtig sten og tænke ... det vidste I nok ikke?)

Dem der ringeagter det, der umiddelbart ser småt og betydningsløst ud, de er på vej i den forkerte retning, og derfor siger Jesus, at de

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 239. 115. årgang
November 2014
ISSN 0901-2214

skal omvende sig, vende om og gå i den retning, han angiver. At ringeagte noget menneske, ligeegyldigt hvor uheldigt det må være kommet af sted, vil altid være det samme som at ringeagte Gud. Jesus siger jo også ved en anden lejlighed, at det som du har gjort mod en af mine mindste små, det har du gjort mod mig. Menneskeforagt må aldrig få en plads i kristendommen, for der hører den ikke hjemme. Medmennesket må vi aldrig bruge som middel til at nå et stort mål, for medmennesket er altid målet i sig selv. Gang på gang bliver Jesus vred, når han oplever, at et menneske trampes på, når et menneske bringes til fald, hvor vi skulle have støttet og båret i stedet.

Og det mærkværdige ved livet er, at det vindes, når det gives bort, livet bliver fyldt op, når vi deler ud af glæde, sorg, kærtegn, erfaringer og vore livshistorier. Vi dør, hvis vi ikke deler liv med hinanden; vi forstener, hvis vi tror, vi skal leve sterilt i hver vores boble og ikke berøres af andres liv og skæbne. Vi skal tværtimod finde mod til at turde blive beskidte, turde stikke vore fingre langt ned i hinandens livshistorier; vi skal turde blive engageret i hinanden og blive berørte. Og så er livet ikke længere sterilt; så er der masser af hjerteblod, og det kan være en beskidt affære indimellem, men det er sandt levet liv! Forstener vi i angst for at blive berørte og sårede, ja så forbliver hjertet ikke længere et hjerte af kød og blod og liv, men omdannes til et upåvirkeligt stenhjerte, der ikke kan røres af andre. Stenhjertes kan ikke banke og kan heller ikke banke for andre; er det det, vi vil? Næ, de fleste ønsker jo at blive berørt af tilværelsen, mærke at

man lever, selvom det også kan gøre ondt, og for de fleste er det ikke altid helt nok at hjertet banker, det skal også helst have nogle at banke for.

Jeg har fundet et gammelt citat i et Kors-hærsblad, vise ord som lyde sådan: Livet er ikke et bæger, der skal tømmes, men et mål, der skal fyldes. Vi skal fylde det ved at gå i krig med tilværelsen, også selvom vi ved, vi er de små, der ikke har magt og kontrol over ret meget, men vi ved, at ligeegyldigt hvor små vi er, så er vi favnet af Gud.

Vi hører til i hans hjord, og han regner gudskelov ikke med spildprocenter, så han vil lede efter hver eneste af os, når vi kommer på afveje og guide os i gang med livet igen. Jeg bliver aldrig træt af at høre, at vi Guds skabninger hører til i hans hjord, og at ingen er overflødig; der er heller ingen, der er fejlfri, men han elsker hver eneste, og derfor vil Gud aldrig være ligeglad med, at der mangler et får, men han vil lede, indtil han finder det forvildede får – og ingen afveje er for fjerne for Gud. Han opgiver os aldrig, for sådan er kærlighedens væsen.

Vi skal af og til vende om og lytte til Jesu ord om hvilken retning, der er den rigtige for os; og det bliver aldrig den vej, hvor man tramper på sine medmennesker for selv at blive den største, for så er man i virkeligheden meget lille!

Livets mål skal fyldes, og det bliver det, når vi røres af livet, engagerer os, ødsler med vort hjerteblod, så vi kommer til at elske og holde af, så der er en idé med, at hjertet banker. Livets mål fyldes, når vi husker at respektere de skabninger, der er anderledes og fremmede og ikke bringe dem til fald,

men støtter og vejleder.

Jeg havde engang en dåbssamtale, hvor moderen havde en retarderet søster, som hun var i tvivl om skulle have lov til at være gudmor for barnet. Ville hun nu være egnet til at svare ja på trosbekendelsen på de rigtige tidspunkter, og ville hun kunne stå ordentligt med barnet i den fine familiedåbskjole, eller ville hun opføre sig for mærkeligt! Disse overvejelser delte moderen ærligt med mig, og samtidig var hun ikke i tvivl om, at for søsteren ville det være den største ære, glæde og opgave at bære det nyfødte barn til dåben. Da hun havde sagt dette til mig, havde hun samtidig selv truffet beslutningen om, at det skulle søsteren have lov til. Så den ”måske egnede”-gudmor fik besked og blev nøje belært af søsteren om, hvad hun skulle gøre og hvornår.

Så oprandt dåbsdagen, og allerede inden jeg var kommet ind i kirkerummet, havde søsteren fortalt mig flere gange, at det var hende, der skulle bære Guds barnet til dåb! Hun lyste af glæde og var ved at revne af stolthed.

Da vi så stod ved døbefonten, sagde hun ja til hvert ord, der blev sagt i trosbekendelsen – det bliver til en del ja'er – for med glæden var det, som om hendes mund flød over med glædelige ja'er til både barnet, dåben og dagen!

Hun var i bund og grund den mest egnede gudmor man kunne finde. Hun havde øje for det store i det små, og moderen stod ved siden af og blev helt rørt. Den dåb glemmer jeg aldrig. ”Den måske-egnede” var i virkeligheden ”den bedst egnede”.

Amen

Dorte Volck Paulsen

Bredsten pastorat

Salmer:

31, 367, 14, 51, 697

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk